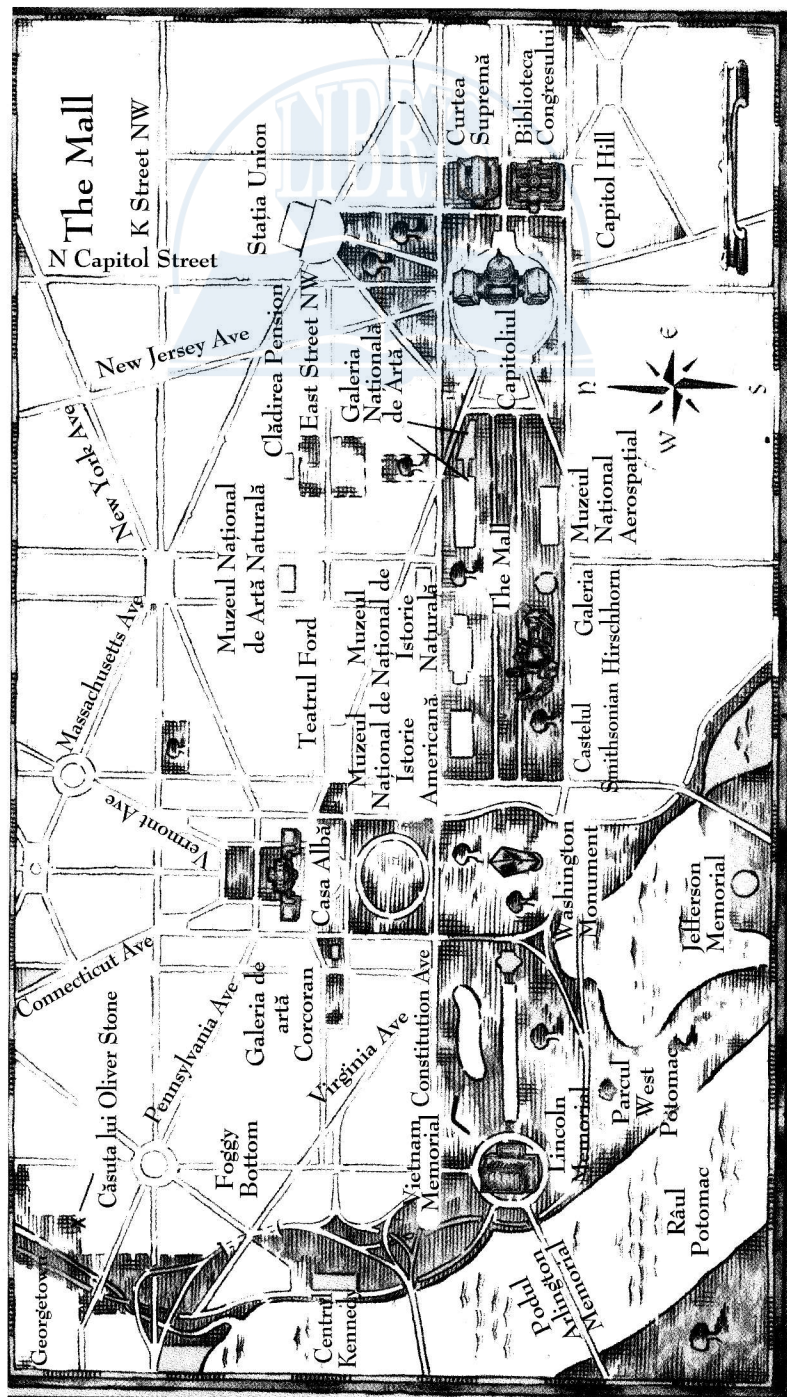

CAPITOLUL

1

Roger Seagraves părăsi Capitoliul Statelor Unite imediat după interesanta ședință la care participase și care, în mod surprinzător, avusese foarte puțin de-a face cu treburile politice. În acea seară, rămase singur în sufrageria casei sale modeste din suburbii, după ce ajunsese să ia o hotărâre decisivă. Trebuia să omoare pe cineva, iar acest cineva era o țintă importantă. În loc să i se pară o misiune intimidantă, Seagraves considera că era o provocare deosebită.

În dimineața următoare, Seagraves se duse cu mașina la biroul său din nordul Virginiei. Stând la masă, în încăperea mică și dezordonată, care arăta identic cu celelalte spații de lucru aflate de o parte și de alta a coridorului, chibzui asupra punctelor critice ale sarcinii pe care o avea de îndeplinit. În final, Seagraves ajunsese la concluzia că avea să săvârșească el însuși fapta, nedorind să mai amestece o terță persoană, căreia să fie nevoit să-i acorde încrederea lui. Nu era prima dată când omora pe cineva; de fapt, o făcuse de mai multe ori până atunci; singura diferență era că acum nu o făcea pentru guvernul său. De data aceasta omora în nume propriu.

Își petrecu următoarele câteva zile făcând pregătiri cu atenție și cu hotărâre, în timp ce continua să își desfășoare activitatea, eficient, la slujba sa de zi cu zi. Cele trei imperative ale misiunii sale erau respectate la fiecare pas pe care trebuia să-l urmeze: întotdeauna, lucrurile să fie simple; să-și ia măsuri de precauție pentru orice situație neprevăzută

care ar putea să apară; să nu intre niciodată în panică, indiferent cât de aiurea ar evolua planul făcut, ceea ce, uneori, se mai întâmplă. Iar dacă ar mai exista și o a patra regulă, aceasta ar fi: să tragă un folos din faptul că cei mai mulți oameni parcă înnebunesc atunci când se petrec lucruri care contează cu adevărat, cum ar fi, de pildă, propria supraviețuire. El nu suferise niciodată de acest neajuns.

Roger Seagraves avea patruzeci și doi de ani, nu era căsătorit și nu avea copii. O soție și câteva progenituri i-ar fi complicat, cu siguranță, stilul de viață neortodox. De-a lungul carierei sale de până atunci, lucrând pentru guvernul federal, adoptase identități false și călătorise în toată lumea. Din fericire, schimbarea identității era o treabă incredibil de simplu de făcut în era computerelor. Câteva clicuri în Dell, un server undeva prin India bâzâia și, dintr-o modernă imprimantă laser apărea un nou individ, cu toate datele oficiale și creditele disponibile.

De fapt, Seagraves putea să-și cumpere tot ce-i trebuia de pe internet de pe acele site-uri care aveau o parolă ce garanta securitatea. Avea o relație strânsă cu un raion destinat criminalilor, aparținând magazinului Macy's pe care, uneori, clienții săi nelegiuți îl porecleau EvilBay¹. Acolo se putea găsi orice, începând de la pachete de carduri de identitate de primă mână ori serii de carduri de credit furate și până la servicii puse la dispoziție de ucigași profesioniști sau chiar oferte de arme lipsite de orice istoric, în cazul în care cineva ar fi simțit că are înclinații să comită el însuși o crimă. De obicei, obținea materialele necesare de la un dealer care avea 99 la sută voturi pozitive din partea clienților săi și o garanție că, dacă produsul nu era în regulă, returna banii. Chiar și criminalilor le place să fie totul de calitate.

Roger Seagraves era înalt, bine făcut și atrăgător; avea părul des, blond și ondulat; părea un tip nonșalant și afișa un zâmbet molipsitor. Practic, orice femeie care trecea pe lângă el îi mai arunca și o a doua privire și la fel făceau și unii bărbați, cu invidie. Adeseori, folosea acest lucru în avantajul său. Când trebuie să ucizi sau să minți, orice armă pe care o deții trebuie valorificată la maximum. Guvernul îl învățase chiar și acest lucru. Deși, tehnic vorbind, el încă lucra pentru Statele Unite, lucră, în același timp, și pentru el însuși. Planul său de retragere „oficială“

¹ Aluzie la site-ul de comerț electronic eBay, EvilBay sugerând o variantă negativă a acestuia (în lb. engleză, *evil* – rău). (n.tr.)

era foarte departe de a-i oferi calitatea de pensionar pe care simțea el că o merită după atâția ani în care își riscase viața pentru cele trei culori: roșu, alb și albastru. Pentru el, fusese mai ales *roșu*.

În cea de-a treia după-amiază de la vizita edificatoare pe care o făcuse la Capitoliu, Seagraves își modifică discret trăsăturile feței și își puse pe el mai multe rânduri de haine. Când se lăsă întunericul, se duse cu dubița în zona de lux din nord-vestul Washingtonului unde se aflau ambasadele și impunătoarele case particulare, păzite, paranoic, de gărzi.

Parcă în curtea mică din spatele imobilului aflat vizavi de un club de-a dreptul exclusivist care își avea sediul într-o impresionantă clădire din cărămidă, în stil georgian, și ai cărui membri erau persoane bogate și pasionate de politică, care în Washington sunt mai numeroase decât în oricare alt oraș de pe pământ. Acestor oameni le plăcea să se adune laolaltă, să mănânce decent, să bea vinuri bune și să discute despre alegeri, politică și acte filantropice, pentru mulțumirea lor sufletească.

Seagraves purta o salopetă pe spatele căreia era imprimat cuvântul „Service“. Cheia pe care o pregătise se potrivea la încuietorea clădirii pustii care urma să fie renovată în întregime. Ținând în mână cutia cu scule, urcă pe scară, câte două trepte deodată, până la ultimul etaj, și intră într-o cameră cu vedere spre stradă. Aprinse o lanternă-stilou și o roti de jur împrejurul încăperii goale, reperând unica fereastră. La o vizită făcută anterior, o lăsase neîncuiată și îi unsese balamalele.

Deschise cutia cu scule și asamblă rapid carabina. Apoi atașă amortizorul la gura țevii, încarcă un singur glonț – dacă nu era sigur pe el, totul era degeaba –, se târi înainte și crăpă fereastra cinci centimetri sau chiar mai puțin, atât cât să fie suficient să potrivească pușca în deschizătură. Își verifică ceasul și, de la înălțimea la care se afla, privi într-o parte și în cealaltă a străzii, fără să-și facă prea multe griji că ar fi putut să fie reperat, de vreme ce clădirea era complet cufundată în beznă. În plus, carabina sa nu avea semnătură optică, și avea tehnologie *Camoflex*, acest lucru însemnând că își schimba culoarea ca să se confunde cu peisajul.

„O, ce-a învățat rasa umană de la umila molie!“

Când limuzina și mașina de securitate care deschidea calea opriră în fața clubului, ținti spre capul unuia dintre bărbații care ieșiseră din limuzină, dar nu trase. Încă nu era momentul potrivit. Bărbatul, un

membru al clubului, intră, urmat de agenții de pază cu gâturile groase, ce li se șteau din gulerele scrobite, și cu căștile pe urechi. Privi limuzina și mașina de securitate îndepărtându-se.

Seagraves se uită din nou la ceas: mai avea două ore la dispoziție. Continuă să observe strada, în timp ce femeii cu un aer grav dipăreau în autobuze și taxiuri. Ele nu purtau diamante de la De Beers, și nici rochii de la Versace, ci costume elegante la prețuri accesibile și seturi de bijuterii de bun-gust, căutând în același timp să-și facă relații. Bărbații sobri care le însoțeau se aplecau spre ele, îmbrăcați în costume din materiale cu dungi foarte subțiri, cu cravate banale și având, după cum se părea, o atitudine răuvoitoare.

„Lucrurile n-o să se îmbunătățească, oameni buni, credeți-mă.“

Se scurseseră două ceasuri și nu pierduse din privire nici măcar pentru o clipă fațada de cărămidă a clubului. Prin fereastra mare din față putea să vadă orice mișcare a oamenilor care își legănau paharele cu băutură și discutau șoptit, pe tonuri conspirative.

„OK, e timpul să acționez.“

Cu o privire rapidă scrută din nou strada. Nu era nici un suflet de om care să privească în direcția lui. De-a lungul carierei sale, descoperise că niciodată nu exista cineva care să-l depisteze. Seagraves așteptă răbdător până când cel pe care-l viza se îndreptă pentru o ultimă dată spre locul țintit, apoi degetul său înmănușat apăsă pe trăgaci. Nu-i prea plăcea să tragă printr-un ochi de geam, deși aceasta nu intervenea în traiectoria glonțului pe care îl folosea el.

Pac! — drept în frunte. Instantaneu, se produse un zgomot de sticlă spartă și se auzi o bufnitură puternică provocată de un bărbat solid care căzuse mort pe podeaua lustruită, de stejar. Onorabilul Robert Bradley nu simțise nici o durere. Glonțul îl nimerise în creier înainte ca acesta să îi dicteze guri să țipe. „Până la urmă, asta nu e chiar o modalitate prea rea să mori.“

Seagraves lăsă calm pușca jos și se dezbracă de salopetă, scoțându-și la iveală uniforma de polițist pe care o avea pe dedesubt. Își puse și șapca aferentă pe care o adusesse cu el, apoi coborî scările către ușa din spate. Când ieși din clădire, auzi strigătele de peste drum. Trecuseră doar nouăsprezece secunde de la împușcătură; știa, pentru că le

numărase în gând. Acum înainta pe stradă, în ritm rapid, continuând să numere. În următoarea clipă, auzi puternicul huruit al motorului mașinii, întocmai cum fusese plănuită, cu mare grijă, scena finală. Începu să alerge cât putea de tare și, la un moment dat, își scoase pistolul. Avea cinci secunde la dispoziție ca să ajungă acolo. Dădu colțul la timp ca să nu fie lovit de sedanul care rula pe lângă el. În ultima clipă, sărise într-o parte și se rostogolise, trezindu-se în mijlocul drumului.

Oamenii de pe stradă țipau la el și arătau către mașină. El se întoarse și, înșfăcând arma cu ambele mâini, trase înspre sedan. Gloanțele oarbe răsunară plăcut, exact ca și cele adevărate. Trase de cinci ori și o luă la fugă pe stradă, înaintă cam o jumătate de cvartal, apoi se sui în ceea ce părea a fi o mașină de poliție fără însemne, parcată chiar la îndemâna lui; plecă după sedanul care tocmai dispărea, pornind sirena și aprinzând farurile.

La prima intersecție, mașina care era „vânată“ o luă la stânga, apoi la dreapta, se îndreptă spre o alee și, ajunsă acolo, opri. Șoferul sări afară și o luă la goană spre un VW Beetle de culoarea lămâii verzi, parcat chiar pe alee, în fața lui. Demară în forță.

Cealaltă mașină, după ce ieși din zona clubului, opri sirena și stinse farurile, și se îndepărtă de „vânat“, luând-o în direcția opusă. Bărbatul de lângă Seagraves nu-i aruncase nici măcar o privire de când acesta se urcase pe locul din spate și se apucase să-și dea jos uniforma de polițist. Pe dedesubt era îmbrăcat cu un costum de jogging, mulat; pantofii sport, negri, erau deja încălțați. Pe podeaua mașinii se zărea botul unui labrador negru, care avea vreo șase luni. Mașina coti brusc pe o stradă laterală și, la primul colț, făcu stânga, după care opri în dreptul unui parc pustiu la ora aceea târzie. Ușa din spate se deschise, iar Seagraves coborî. Mașina plecă în viteză.

Seagraves strânse lesa în mână, iar el și câinele său porniră într-un jogging nocturn. Când o luară la dreapta, la următorul colț, patru mașini de poliție zburară pe lângă cele două siluete. Nici măcar un polițist din acel convoi nu-i aruncă vreo privire.

Un minut mai târziu, într-o altă parte a orașului, o minge de foc se înălță pe cer. Era casa închiriată și, din fericire, goală, a tipului pe care-l omorâse. Prima dată se va crede că a fost de vină o scurgere de gaze care mai târziu provocase incendiul. Dar când acest fapt se va suprapune cu

moartea lui Bob Bradley, atunci autoritățile federale vor trebui să facă cercetări și să găsească alte explicații, însă asta nu le va fi deloc ușor.

După ce alergă pe o distanță de trei cvartale, Seagraves abandonează câinele. O mașină îl aștepta, el se urcă și, după mai puțin de o oră, se afla acasă. În acest timp, guvernul Statelor Unite căuta un alt președinte pentru Camera Reprezentanților, ca să-l înlocuiască pe recent decedatul Robert „Bob“ Bradley. „Asta n-ar trebui să fie prea greu“, medită Seagraves în timp ce șofa spre serviciu, a doua zi devreme, după ce citise în ziarul de dimineață despre uciderea lui Bradley. „La urma urmei, orașul ăsta de doi bani e plin de politicieni nenorociți.“ Se îndreaptă cu mașina spre poarta de securitate, scoase legitimația și o flutură către paznicul înarmat care, de altfel, îl cunoștea foarte bine.

Intră cu pași mari pe ușa din față a vastei clădiri din Langley, Virginia, trecu de cel de-al doilea control de securitate și se îndreaptă spre micul său birou, de doi metri și jumătate pe trei, identic cu celelalte, aglomerat cu tot felul de lucruri. În prezent, ajunsese să fie un funcționar de nivel mediu, a cărui principală sarcină era să asigure legătura dintre agenția sa și individul incompetent și lipsit de creier care, într-un fel sau altul, fusese votat pentru Capitol Hill. Treaba asta nu avea nimic din greutatea fostei sale slujbe de aici, ci reprezenta mai degrabă un os aruncat în față, ca răsplată pentru serviciile lui valoroase. Acum, spre deosebire de situația care era cu zeci de ani în urmă, CIA le permitea angajaților săi „speciali“ să facă parte din grup și după ce aceștia atingeau vârsta la care reflexele se mai încetineau, iar entuziasmul lor pentru muncă începea să scadă.

În timp ce Seagraves își arunca ochii peste niște documente plictisitoare, își dădu seama cât de mult îi lipsise faptul de a ucide. Presupunerea că oamenii împreună cu care ucisese cândva ca să câștige bani nu depășiseră niciodată această sete de sânge. Noaptea trecută îi restituise măcar o părticică din gloria de altădată.

Aceasta era o problemă rezolvată, dar o alta avea, probabil, să-i ia curând locul. Însă Roger Seagraves mai era încă un trăgător creativ. Era în natura lui să fie așa.

CAPITOLUL

2

Nori groși de fum negru – probabil generând destule carcinoame cât să ucidă o întreaga generație neștiutoare, sau chiar două – erau aruncați de coșurile vechii fabrici de cărămidă către cerul care era deja întunecat de nori de ploaie. Pe o alee din acest oraș industrial, care murea încet, dar sigur, din cauza salariilor la fel de mici ca acelea ale muncitorilor din orașele mult mai poluate din China, o mână de gură-cască se adunase în jurul unui bărbat. Nu era o scenă a crimei, în care să existe un cadavru, nici o stradă pe care Shakespeare să-și exerseze talentele actricești, și nici măcar un predicator cu plămâni puternici care să perezeze despre Isus și mântuire cerând o modestă contribuție financiară în sprijinul acestei cauze. Tipul acesta era cunoscut în branșă ca un redutabil escroc și se pricepea de minune să ușureze oamenii de bani la jocul de noroc numit „găsește dama“¹.

Era înțeles cu „tromboniștii“ care îl însoțeau ca aceștia să câștige la anumite intervale de timp, făcând pariuri, întreținând speranța credulilor prin norocul lor chior. Tipul care stătea de șase, pândarul, era cam letargic. Cel puțin așa dedusese femeia care privea de pe partea cealaltă a străzii, observându-i limbajul trupului și privirea somnolentă. Ea nu știa cine era „gorila“, care făcea parte tot din banda de escroci –, tipul nu arăta prea dur, ci doar mătăhălos și lent. Cei doi indivizi care momeau lumea să joace erau tineri și energici și, după cum le cerea

¹ În original, *three-card monte*

rolul, aveau datoria să mențină constant numărul de naivi adunați să participe la un joc de noroc pe care n-aveau să-l câștige niciodată.

Ea se apropie, uitându-se la gloata care aplauda cu entuziasm sau mormăia pe măsură ce pariurile erau câștigate sau pierdute. Își începuse cariera ca „trombonistă“ pentru unul dintre cei mai pricepuți jucători de noroc din țară. Individul acela putea să câștige toate mâinile jocului, în orice oraș, și să plece, o oră mai târziu, cu cel puțin două miare în buzunar, credulii neavând nici cea mai vagă idee că nu fuseseră doar victime ale ghinionului. Cel de azi era și el un escroc redutabil, și pe bună dreptate: fusese școlit de același tip la care ucenicise și ea. Ochiul ei cunoscător observase că el folosea tehnica celor două cărți ținute într-o singură mână, dama aflându-se în față ca să fie substituită, la momentul oportun, cu cartea din spatele ei – asta era toată șmecheria întregului joc.

Simpla regulă a jocului „găsește dama“, ca și la „alba-neagra“¹, era să spui care dintre cele trei cărți de pe masă este dama, după ce tipul le schimbăse locul cu o viteză aiuritoare. Acest lucru era imposibil, dat fiind că dama nici măcar nu se mai afla pe masă când trebuia să fie arătată. Apoi, cu o secundă înainte ca poziția „corectă“ a damei să fie dezvăluită, tipul înlocuia cu îndemânare una dintre cărți cu dama și apoi le arăta celor care priveau locul unde se afla dama. Era o „escrocherie simplă“ care luase banii multora, de la marchize și până la marinari, și oricui altcuiva s-ar fi aflat în preajma unui asemenea joc de cărți.

Femeia se strecură în spatele unui container, schimbând priviri complice cu cineva din mulțime, după care își puse o pereche mare de ochelari de soare. O clipă mai târziu, atenția pândarului fu complet captată de o tipă frumușică, în minijupă, care paria la joc. Tocmai se apleca, chiar în fața lui, ca să ridice niște mărunțiș pe care-l scăpase pe jos, oferindu-i o imagine foarte drăguță a fundului ei obraznic și a minusculei bucățele de chilot tanga, roșu, care încerca, timid, să i-l acopere. Pândarul se gândi, fără nici o îndoială, că avusese un noroc incredibil. Totuși, la fel ca și la jocul „găsește dama“, nu era câtuși de puțin vorba de noroc. Ca să se facă remarcată, femeia își pusese la bătaie fusta scurtă ca să joace rolul „scapă și apleacă-te“. Această

¹ În original, *shell game*

tehnică simplă de distragere a atenției are efect asupra bărbaților încă de pe vremea când femeile au început să poarte veșminte. Din trei-patru pași rapizi, femeia cu ochelari de soare ajunse chiar în mijlocul grupului, mișcându-se cu o asemenea siguranță și energie, încât mulțimea îi făcu loc imediat, în timp ce pândarul se uita șocat, fără să mai poată face nimic.

– OK, spuse ea aspru, fluturându-și legitimația. Vreau să văd un act de identitate, strigă, arătând cu degetul ei lung către tipul care făcea cărțile de joc, un bărbat scund, rotunjour, de vârstă medie, cu o bărbuță neagră și ochi verzi scăpărători, și cu cele mai agile mâini care existau, probabil, prin partea locului.

El o cercetă pe sub cozorocul șepcii, în timp ce scotoci în geacă și își scoase portofelul.

– Gata, oameni buni, distracția s-a terminat, spuse ea, descheindu-și geaca astfel încât să se vadă insigna argintie agățată de centură.

Mulți dintre cei adunați acolo începură să se retragă.

Intrusa avea în jur de treizeci și cinci de ani, era înaltă, cu umeri largi, șolduri înguste, părul lung, roșcat, îmbrăcată în jeansi negri, cu un pulover pe gât, verde, și cu o geacă scurtă, de piele. Mușchii gâtului i se încordaseră când începuse să vorbească. Avea o cicatrice mică, roșie, plată, de forma unui cârlig de undiță, care stătea cocoțată undeva sub ochiul drept, însă era ascunsă de ochelarii de soare.

– Am spus că distracția s-a terminat! Luați-vă banii și dispăreți! spuse cu voce gravă.

Băgase imediat de seamă că banii de pe masă, din pariurile care fuseseră făcute, dispăruseră de cum deschisese gura. Și știa exact unde dispăruseră. Tipul care făcea cărțile era bun, avea reacții prompte și nu pierdea controlul asupra singurului lucru care conta: banul! Mulțimea se împrăstie fără să se mai deranjeze să vocifereze în legătură cu banii care se evaporaseră.

„Gorila“ vru să facă un pas spre intrusă, dar, când femeia îl ținui cu privirea care parcă îi tăia în carne, îngheță pe loc.

– Să nu-ți treacă prin cap așa ceva, nu de alta, dar poliștilor le place teribil să umple pușcăriile federale cu umflați de-ăștia ca tine. Îl măsură sfidător din cap până-n picioare. De-abia au mai multă carne de tun.